

se trăiește de azi pe mâine

Dragos Lucica

în grădinile nimănui din satul
îngropat sub cianuri
nu mai crește nici iarba

copacii au uitat să mai înmugurească
cândva locuit de vreo două sute de suflete
din care au rămas cinci

nebuni
din dragoste pentru vatra străbună
aici doar ramurile sufletului se înalță
și fac umbră pământului saturat de otrăvuri

apa măloasă și roșiatică a înghițit satul
pietrele de pe margini sunt pline de zgură

nicio rugăciune nu mai poate schimba nimic
singur clopotul inimii se mai tânguie
despre sat.